

ЖІНКА У ЗОНІ

-І ти, Брут?! І ти з ними заодно?.. А ти знаєш, що був у нас СІУР (старший інженер управління реактором) Поляков, то він як п'ять пальців своїх знав цей реактор у роботі, тому й листа писав цьому метру яйцеголовому, попереджав про небезпечні недоліки в конструкції, не-без-печ-ні, чуєш?! - експериментом і хотіли ж наші заложники режиму удосконалити безпеку, та де там: хто він такий? - якийсь інженерчик - проти Президента Академії наук?! Дистанція!.. Нас і відповіді не удостоюють!

Часом Інні здавалося, що вони там, на станції, у фронтовій знятості блокади й самозахисту, уже ненавиділи всіх, хто не з ними, хто мав бодай якийсь сумнів у їхній правоті. Коли в діалозі панує глухота, кожен чує лише себе, а програють обидві сторони.

Інна незчулася, як відбули дозконтроль і автобус підкотив до ЧАЕС. Прямокутний резервуар перед входом - таке собі неглибоке корито з повздовжніми металевими рейками - був ущертъ заповнений міцним, бурякового кольору розчином марганцю і призначався для омивання взуття.

Інна з жалістю поглянула на свої мілкі темно-сині австрійські тфельки на зручних каблуках, з переплетеними навхрест по підйому пряжках - свої улюблені, єдині - і майже навшпиньках ступила в розчин на рейки, даремно силкуючись не набрати води. Білявий смішливий хлопець, що був випередив її, чогось вертався до мийки знову, тупцював у саншлюзі й тер підшви і знову обганяв Інну. Тепер він, хизуючись перед жінкою, ступив на пропускній у раму дозконтролю, приклав долоні, як для клятви на Біблії, і рама озвалася попереджувальним сигналом. З гримасою невгаваючого веселуна він змавпував її, задер ліву ногу в балетній позі лебедя, правою став навшпиньки, мов слоненя на пуант:

- Оцей ботинок мій не пропускає, зараза, мию-мию, а видно, в нірці чи в дірці частка-мишка якась засіла! - Вахтовик разреготався, втішений власним жартом, і змовницьки показав Інні, як без зайвого галасу проскочити в партком: - Головне, не дрейф перед цими пацанами вартівими! Ти ж по ділу. Значить, я - наліво, а ти - газуй праворуч.

Інна проскочила раму контролю, покрутила перед очима молодесенького військового листом на поважному бланку і шмигнула з замерлим серцем у бік парткому. Отже, вона сама на ЧАЕС.

Секретар парткому вислухав її прихильно, доволі уважно, поскаржився, як ведеться вже тут, на журналістів і, потерши чоло пучками з майже синіми нігтями (серцева недостатність, констатувала Інна), хрипкуватим голосом підсумував:

- Отже, для оформлення перепустки в центральний зал, у зону реактора, потрібен спецдопуск і час. Я розумію, чого ви туди рветесь. Хочете "помацати матеріал"? Давайте так: я перепуску замовлю, напишемо "від парткому", дамо вам супровід - інженера з техніки безпеки, а ви поки що поснідайте у нас в їдальні й, коли хочете, приєднайтеся до групи Японського телебачення. Вони за півгодини прибудуть з Чорнобиля з Коваленком. Буде Уманець Михайло Пантелійович, директор наш, і член урядової комісії. Може, їхній дозвіл пришвидшить справу - це вже ваш клопіт.

Цього дня після безсонної ночі Інна була мов під гіпнозом: слухняна, як школярка, зосереджена на своєму домашньому завданні не гірш від занудної круглої відмінниці.

Шеф, що привіз японців, усміхнувся, уздрівши її вільною птахою на ЧАЕС:

- Партизанимо?!

На що Інна сумирно-безневинно знизала плечима:

- Годину вже на вас чекаю. - Вона улесливо поцікавилася у Самого, як величають представника урядової комісії - стрункого, білозубого вродливого чоловіка, років під сорок.

- Возняк Василь Якович - керівник ОГПК, - з явною повагою і пієтетом проінформував начальник відділу інформації та міжнародних зв'язків.

Знайомим коридором у напрямку до БЩУ-1 услід за директором та урядовцем дріботіла японська делегація. Усі, в тому числі й Інна, в білих халатах, у шапках на взірець білих бавовняних пілоток, на яких красувалася вікопомна труба й значилося ЧАЕС. Кожен раз, коли Інна дивилася на неї крізь панораму колючого дроту й могильника рудого лісу на зйомках, вона згадувала, що на день Радянської Конституції за інерцією сценаріїв про наш радянський менталітет і патріотизм на тій трубі, незважаючи на високі дозові зашкали, двоє хоробрих (напевне, комуністів?) лишили своє здоров'я, вивісивши червоний прапор. Скільки коштує людське життя, здоров'я? Чи, може, "за так - за дрібняк", чи натхненні ідеологічною екзальтацією люди задля параду й недоречної бравади банкрутів проваленої політики йшли на видимий ризик? Інні хотілося б побачити цих людей, говорити з ними, але...

Раптом вона відчула, зорієнтувалася, що кращого шансу миттєво вирішити "своє" питання у неї не буде. Вона обігнала гарненьку японську дюймовочку у блакитному спецкостюмчику.

Шеф у цей час піджартовував, нахилиючись до перекладача:

- Скажіть їй, хай вона подарує нам свій жилетик на пам'ять для музею. Їй же важко - маленька, а скільки там свинцю, - мабуть, кілограмів тридцять важить така моделька? Хай подарує! А ми їй халат і шапочку з трубою.

Японочка зашарілася й лаконічно відповіла:

- Я хочу ще мати дітей.

Тим часом Інна скористалася моментом, порівнявшись із директором ЧАЕС та членом урядової комісії, відрекондувалася похапцем, простягнула Уманцю редакційного листа:

- Михайле Пантелійовичу, я вже два тижні у відрядженні, а не можу потрапити у зону реактора. Допоможіть мені, прошу вас. Будь ласка!

(Далі буде).